

Les consonants dobles

No tan corrents, ni de bon tros, com en italià o en francès, els casos de consonants dobles són, en català, prou més nombrosos que no pas en castellà. En podem indicar exemples de la majoria de consonants, encara que molt sovint més que no pas de consonants dobles caldria parlar més aviat de coincidències de la mateixa consonant.

Fonèticament, trobem la b doble —geminada— en mots com ara doble mateix, poble, amable etc., Però gràficament només apareix en algun mot format amb el prefix sub com ara subbranquia. La c doble és molt corrent: accident direcció, etc. La trobem també en alguns casos en què en castellà s'ha reduït a una sola c: accent, accelera etc. La d apareix en mots formats amb el prefix llatí ad (que indica acostament): adduir, addició, addicte, etc. No creiem que n'hi hagi cap cas amb la f encara que no és rara la falta d'ortografia consistent a escriure amb f mots com ara afer, afidavit etc., per influència del francès. La g la trobem, en els verbs suggerir, i suggestionar i els seus derivats, i en algun mot compost: sangglaçar-se. Del grup h, j, k no cal ni parlar-ne. La l pot ésser proupiament doble, quan representa el so palatal —callar, palla— i geminada en el qual cas duu un punt volat entre les dues lletres: il·legal, novel·la etc. Els casos de la m i la n també són molt corrents, especialment en els mots formats amb certs prefixos: immoral, commoure, inoble, connexió. A part la seva pronunciació geminada en alguns mot com ara triple o triple la p només ens ofereix alguns casos de duplicació en mots composts com cappare o proppassat. Els casos de r doble solen coincidir amb els del castellà: carro, ferro etc. Amb la s doble és sabut que representem el so de s sorda intervocàlica en un bon nombre de mots: pressa, assassi etc. Pel que fa a la t només ens ofereix algun cas de coincidència en alguns mots formats amb el prefix post: posttònic. I quant al grup final, v, x, y, z, no sabem veure que se'n pugui presentar cap cas. Unicament recordem la z en un mot estranger, però incorporat al nostre vocabulari habitual, jazz que de fet té la mateixa pronunciació que jaç cosa que sempre permet jocs de paraules ben divertits.

ALBERT JANE